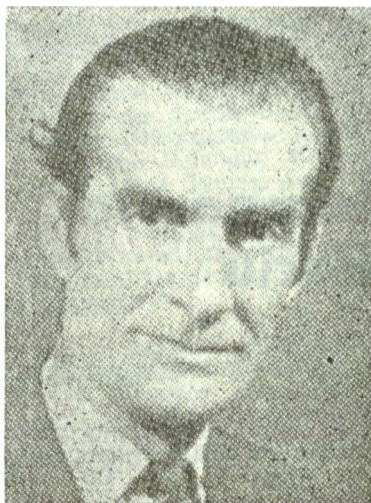

Costel Rădulescu

Deși la 72 de ani, avea o sănătate de fier, un tonus vital remarcabil. Nu-l bănuia etatea, părea pus pe o cursă foarte lungă. Nu ajunsese la bătrânețe. Era încă la vîrsta seninătății, a generozității. A zîmbetelor răspîndite fără lipo-crizle. A satisfacțiilor. Străin de beteșuguri, lăudăroșenii, veleități tardive și acreli.

Se născuse la 14 mai 1912, la Comana, sat frumos, de cîmp, în lunca Neajlovului, între labirinticele bălți, lingă înlînsele păduri — pe care le vezi într-o nesfîrșire calmă din foșorul secular al mănăstirii. De aici să-l fi venit liniștea? De aici să-l fi venit ochii — cînd, obosit, își scotea ochelarii — atît de surprinzător albaștri?

A absolvit Conservatorul, clasa Ion Manolescu — 1934 (o jumătate de veac!) și a fost numit la Teatrul Național din București. Prin înuță, prin dic-tiunea îngrijită, a fost toată viața, oriunde se va fi aflat, discipolul maestrului său, a purtat sigiliul primului teatru. În 1940 a obținut premiul „Paul Prodan“.

Din 1942 a trecut la Craiova, unde, aproape un deceniu, s-a dovedit unul dintre interpreții de bază: Vlaicu-Vodă, Oedip, Actorul din Azilul de noapte, Dandanache din O scrisoare pierdută. Laureat al Premiului de Stat pentru Hagi Tudose, la Sibiu (1951), regia Radu Stanca. După un scurt interval la Petroșani, revine la teatrul siblian, cărui l se dedică pînă la sfîrșit. A jucat — ex-celent! — de la Cauțiunea (H. Lucke), Diplomații (P. Karvaš) și Moartea unui comis-voiajor (A. Miller) la Maria Stuart (Fr. Schiller) și Ferestre deschise (P. Everac); și nu numai. A fost distins cu titlul de artist emerit, cu ordine și medalii.

Avea un „instinct de teatru“ fără greș. Vocația pedagogică și-a dăruit-o nu numai la Școala populară de artă din Sibiu; prima din țară, a înflințat o secție-familială la Mediaș. Neostenit animator al mișcării de amatori, din județ pînă prin părțile Făgărașului, ale Tirnavelor, ale Albel sau Cugirului... Cel mai adesea se mulțumea cu o stringere de mină. Părea inepuizabil în dragostea lui pentru teatru, mereu cu zîmbetul pe buze, iradînd căldură umană. Deținea o popularitate enormă în întregul sud al Transilvaniei: „Cișu“ pentru cel apropiat, „Slăvitu“ pentru un mare număr de oameni, și „nea Costel“ pentru toți ceilalți.

A fost (un om bun.

Cu silueta lui descărnată, părea zorît să trăiască o sută de ani. Val, n-a fost așa...

Turna în filmul Horea, tocmai se întorsese acasă. Se juca cu nepoții, joacă de seară, cînd ochii și-au pierdut pentru totdeauna limpezimea albastră.

Mihai DIMIU